

Ото Николаи въ Виена, при Манолелъ Гарсиа въ Парижъ и тамошната консерватория, предприела продължителни концертни обиколки; следъ женитбата си, тя се отдава на педагогическа дейностъ въ Виена, Кьолнъ и Парижъ, като възпитава цѣла редица първокласни пѣвници. Писала: една школа за пѣние и множество вокализи, а сжщо и две книги: „Спомени изъ моя животъ“ и „Изъ моя животъ“.

Маркези, Салваторе — Marchesi, C. Salvatore — собствено име Cavaliere Salvatore de Gastrone — прочутъ пѣвчески педагогъ и пѣвецъ, род. 15 ян. 1822 въ Палермо, умр. февр. 1908 въ Парижъ, ученикъ по пѣние на Раймонди, Фонтана и Ламперти; 1848 — поради революцията, избѣгва въ Америка — Нью-Йоркъ, дето дебютира съ успѣхъ, следъ това учи и при Гарсиа въ Лондонъ, пѣе въ Италианската опера въ Лондонъ, Берлинъ, Брюкселъ и въ голѣмитъ италиански градове (заедно съ жена си Матилда Грауманъ М.); 1854 бива назначенъ преподавателъ по пѣние въ Виенската консерватория, следъ което живѣе ту въ Виена, ту въ Парижъ. М. е авторъ на една школа за пѣние, и е компониралъ пѣсни.

Маркети, Филипо — Marchetti, Filippo — оперенъ компонистъ, род. 26 февр. 1831 въ Болоня, умр. 18 ян. 1909 въ Римъ, ученикъ на Неаполската консерватория, отъ нѣколко негови опери — най-голѣмъ успѣхъ е имала въ Миланската „Скала“ — „Рюи Блазъ“.

Маркетусъ отъ Падуа — Marchettus, или Marchetto del Padua — виденъ италиански музикаленъ теоретикъ отъ края на XIII и началото на XIV ст., живѣлъ отъ 1270 въ Неаполъ, Чезена и Верона, умр. 1320; известенъ съ своитъ подобрения въ мензуралната теория (разграничение на видоветъ тактове, и нововъведения въ хармонията). Покрай строгитъ предписания, като: всѣка музикална творба трѣбва да свършва на свършенъ консонансъ; квинти и октави като свършени консонанси не могатъ да следватъ единъ следъ другъ въ право движение; дисонанси могатъ да се употребяватъ само като проходящи и да се разрешатъ непременно въ консонанси, М. позволя-

ва и една твърде свободна употреба на хроматизми.

Марксъ, Адолфъ Бернардъ — Marx, Adolf Bernhard — знаменитъ музикаленъ теоретикъ, естетъ и компонистъ, род. 15 май 1795 въ Хале a/S, умр. 17 май 1866 въ Берлинъ, ученикъ по теория на Тюркъ въ Хале, следъ свършване правото — заема разни служби въ Хале и Намбургъ, но скоро напуска службата и занятията съ юриспруденцията, преселва се въ Берлинъ, и се посвещава всецѣло на музиката, продължавайки теоретичнитъ си занятия при Целтеръ. 1824 основава „Allgemeine Berliner Musikzeitung“ — „Общъ берлински музикаленъ вестникъ“. Следъ като се промовира като d-r ph. въ Берлинския университетъ презъ 1827, бива назначенъ професоръ по музика (1830), а следъ две години бива отличенъ съ титлата „университетски генералмузикдиректоръ“. Качествата си на голѣмъ музикаленъ педагогъ той показва особено блѣскаво въ основаната презъ 1850 отъ него, Кулакъ и Щернъ консерватория, на името на последния, дето М. е водилъ обучението по композиция до 1856. Съ многобройнитъ си музикално-теоретически съчинения и трудове въ областта на естетиката на тоновото изкуство, М. получава голѣма известность, а като компонистъ е отдавна вече забравенъ. Отъ теоретичнитъ и естетичнитъ му съчинения най-важни сж: „Общо учение за музиката“ (1839), „Учение за музикалната композиция“ (1837—47), въ 4 тома — и двѣта претърпѣли многобройни издания на нѣмски, и преведени на много чужди езици, „Старата музикална наука въ споръ съ нашето време“ (1842), „Бетховеновия животъ и творения“ (1859), „Музиката на XIX в.“, „Върху живописъта въ тоновото изкуство“, „Глукъ и операта“ (1863), „Въвеждане въ изпълнението на Бетховеновитъ клавири творения“ (1863), „Върху значението на Хенделовитъ солови пѣсни за нашето време“ (1829), „Идеалътъ и съвремеността“, „Спомени изъ моя животъ“ и др. Композиции: една симфония, една клавирна соната, две оратории (Мойсей и „Иванъ Кръститель“), пѣсни, хорали, — по една хорова и пѣвческа школи.